

Palle stadig alene i verden

monolog

af

Brian Wind-Hansen

1 – Palle åbner øjnene

På PALLES plejehjem.

FORTÆLLER

Her starter fortællingen om Palle, og den begynder med, at han åbner øjnene.

Han kan ikke sove længere.

Han sætter sig op i elevationssengen.

Det er vist meget tidligt, for det er lyst, og der er så stille.

Han hiver i tilkaldesnoren - men der sker ingenting.

Han hiver *hårdere* i tilkaldesnoren - men der sker ingenting.

Han minder sig selv om, at han skal skrive et detaljeret brev til ekstrabladet, der én gang for alle afslører denne fascistiske grav-foder fabrik, der kalder sig selv for et *pleje*-hjem.

Han stiger ud ad elevationssengen; hans højre hofte strejker – hans led protesterer højlydt – hans ryg demonstrerer indædt for bedre forhold – og hans fingre forlanger mere i løn – MEN han fører hårdnakket virksomheden videre.

Han går ud på gangen, men der er ingen mennesker.

Industrikøkkenet er også tomt.

Og spisesalen er tom.

Selv fællestuen er tom.

Han tager elevatoren ned til foyeren, men skrankefascisten er også væk.

På gaden er der heller ingen mennesker.

Og der er ingen biler, der kører.

Ingen busser.

Der er ingen folk nogen steder.

Alting er så stille.

Og nu husker han det; det er sket før - da han var barn.

Det her er selvfølgelig også bare en drøm, tænker han, for mennesker forsvinder jo ikke bare.

Han niver sig selv i armen - men der sker ingenting.

Han niver sig selv *hårdere* i armen - men der sker ingenting.

Palle er alene i verden.

Igen.

2 – Da Palle så det smukkeste i verden

FORTÆLLER

Palle var otte år gammel da hans mor tog ham med ud og køre i et ægte damplokomotiv, og der skulle gå ti år før Palle opdagede, at der faktisk fandtes noget i verden, der var smukkere end et damplokomotiv.

Hendes navn var Selma.

På et danse- og musiksted.

PALLE giver en øl til en TILSKUER - der bliver til SELMA.

PALLE

PALLE har også en øl, og han skåler med SELMA:

Skål! Jeg synes ikke, jeg har set dig her før. Du må være ny i byen. Jeg kender jo de fleste heromkring, så... der er nok Palle til *alle* – som jeg plejer at sige. Måske har du hørt om mig...? Palle Ungermann...? Nej...? Nåh okay... men jeg ville også bare lige sige halløj, og så tænkte jeg på... ja, altså... jeg har jo det her band; ”The Brandenburgs.” Jeg er guitarist – elguitar og alt det der. Vi har faktisk et gig her næste fredag. Jeg tror, det bliver temmelig godlyt. Det ville være total bred ymer hvis du kom.

FORTÆLLER

Den fredag dukkede Selma op til The Brandenburgs.

Palle spottede hende blandt tilskuerne.

På det samme danse- og musiksted - til koncerten; The Brandenburgs spiller: ”To lys på et bord,” af Otto Brandenburg, 1960.

Og senere den aften, under en blå fuldmåne, delte Palle og Selma en øl.

Og deres første kys.

3 – Palle nyder livet

På PALLEs plejehjem.

FORTÆLLER

Palle går ud i det kommunale industrikøkken.

Her anretter han sig en tallerken, *også* med bacon, som fascisterne ellers normalt kun serverer om søndagen.

Han spiser maden i fællesstuen, mens han læser i avisen og nyder en kop kaffe, der *ikke* er brygget på den kommunale urin-dispenser.

Bagefter tager han en god bog og en rulle toiletpapir og går ind på lederens kontor, hvor han med betydelig og mærkbar møje og besvær får kravlet op på diktatorens kommunale hæve-sænke-bord, og gør noget han længe har haft lyst til at gøre, og han tager sig god tid.

Rigtig – god - tid.

Bagefter *det*, går han ind på Jokumsens værelse, for han ved tilfældigvis, hvor den gamle nærigrøv gemmer sin medicinale cannabis.

Han overvejer, om han skal gå ud på det kommunale lager og finde de øl, han ved fascisterne gemmer derude...

Men det gør han ikke.

I stedet sætter han en LP på sin gamle drejeskive, skruer op på fuld volumen, som fascisterne normalt ellers forbyder, og så læner han sig tilbage i sin trofaste lænestol, og bare nyder... livet.

PALLE nyder sin medicinale cannabis og lytter til musikken – ”Oh Oh, What A Kiss” af The Rocking Ghosts, dansk version, indspilning fra 1966. (Ophav: komponist: Juventino Rosas)

4 – Da Palle var dampende lykkelig

På en restaurant – en TILSKUER bliver til TJENEREN, og en TILSKUER bliver til SELMA, og resten af TILSKUERNE bliver til GÆSTER på restauranten:

PALLE

Til TJENEREN – Vi vil gerne lige vente fem minutter med at bestille.

Hælder vin op til SELMA, og tager så hendes hånd.

Selma. Jeg ved godt, jeg har dummet mig nogle gange, og jeg ved også godt, at jeg måske ikke er den hurtigste hest på travbanen - du har været meget tålmodig med mig - det har du. Og jeg har tænkt meget over, hvordan jeg skulle sige det her til dig.

Men altså... det jeg vil sige, er... at... at du er min fyrbøder.

Ser du, på et damplokomotiv er der især to vigtige funktioner; lokomotivføreren og fyrbøderen.

Lokomotivføreren er ham der kører toget og holder øje med skinnerne, og fyrbøderen er ham der sørger for brændsel til dampmaskinen – kulkasteren.

Hvis vi nu siger, at jeg er lokomotivføreren, så er du, Selma, du er min fyrbøder, min kulkaster.

Forstår du? Jeg ved slet ikke, hvordan jeg skulle komme fremad uden dig.

Går ned på knæ.

Derfor vil jeg gerne spørge dig, Selma Sigsgaard – vil du gifte dig med mig?

FORTÆLLER

Selma sagde ja.

Og hele restauranten brød ud i høje klapsalver! – får GÆSTERNE til at klappe.

Palle var lykkelig!

Dampende lykkelig!

og ni måneder senere blev Palles lille besætning på to - til tre.

5 – Palle tager på shopping-tur

På PALLES plejehjem.

FORTÆLLER

Palle tager Kristoffersens el-scooter og kører hen til bilforhandleren, hvor han opgraderer scooteren til en jaguar, og så tager han på shopping-tur.

Først tager han hen i banken, hvor han omsider prøver, hvordan det føles at bruge en million kroner i kontante sedler som en stol – hvilket føles overraskende uinteressant - derefter prøver han hvordan det føles at bruge en million kroner i kontante sedler som et bål – hvilket føles overraskende tilfredsstillende – og så kan de lære det, de skide kapitalister, tænker Palle.

Så kører han hen til det lokale antikvariat og fylder en pose med de bedste Lp'er.

Så kører han hen til boghandleren og laver sig en posefuld af de mest spændende bøger.

Derefter stopper han foran vinhandleren...

Men kører videre igen.

Så finder han et lækkert jakkesæt i tøjbutikken.

Flotte sko i skobutikken.

En behagelig parfume i centeret.

Det bedste kød hos slagteren, og det bedste tilbehør i supermarkedet.

Så fræser Palle tilbage til plejehjemmet; tilbereder maden i det kommunale industrikøkken; iklæder sig det spritnye jakkesæt; tager de nye sko på; sprøjter duftvand under armene, og lidt på kravebenet; sætter en af de nye Lp'er på afspilleren;

PALLE sætter musik på: "Bare der er sol i dine øjne", af Gustav Winkler og Bent Berther, 1974.

og SÅ sætter han sig til rette; iklædt det flotteste sæt tøj han nogensinde har ejet; duftende bedre end han har gjort i årevis; og spiser det bedste måltid mad han længe har fået – LIVET ER SKØNT!

Tænker Palle.

Næste dag tager Palle igen på shopping-tur i sin jaguar.

Han kører hen til det lokale antikvariat og fylder en pose med de bedste Lp'er.

Så kører han hen i boghandleren og laver sig en posefuld af de mest spændende bøger.

Derefter stopper han foran vinhandleren...

Men kører videre igen.

Så finder han et lækkert jakkesæt i tøjbutikken.

Flotte sko i skobutikken.

En behagelig parfume i centeret.

Det bedste kød hos slagteren, og det bedste tilbehør i supermarkedet.

Så fræser Palle tilbage til plejehjemmet; tilbereder maden i det kommunale industrikøkken; iklæder sig det spritnye jakkesæt; tager de nye sko på; sprøjter duftvand under armene, og lidt på kravebenet. Og SÅ sætter han sig til rette – Livet er skønt! Tænker Palle.

Næste dag tager Palle igen på shopping-tur i sin jaguar.

Han kører hen til det lokale antikvariat og fylder en pose med de bedste Lp'er.

Så kører han hen til boghandleren og laver sig en posefuld af de mest spændende bøger.

Derefter stopper han foran vinhandleren...

Men kører videre igen.

Så finder han et lækkert jakkesæt i tøjbutikken.

Flotte sko i skobutikken.

En behagelig parfume i centeret.

Det bedste kød hos slagteren, og det bedste tilbehør i supermarkedet.

Så fræser Palle tilbage til plejehjemmet; tilbereder maden i det kommunale industrikøkken; iklæder sig det spritnye jakkesæt; tager de nye sko på; sprøjter duftvand under armene, og lidt på kravebenet. Og SÅ sætter han sig til rette – Livet er skønt, tænker Palle.

Næste dag tager Palle igen på shopping-tur i sin jaguar.

Han kører hen til det lokale antikvariat og fylder en pose med de bedste Lp'er.

Så kører han hen i boghandleren og laver sig en posefuld af de mest spændende bøger.

Derefter stopper han foran vinhandleren...

Men kører videre igen.

Så finder han et lækkert jakkesæt i tøjbutikken.

Flotte sko i skobutikken.

En behagelig parfume i centeret.

Det bedste kød hos slagteren, og det bedste tilbehør i supermarkedet.

Så fræser Palle tilbage til plejehjemmet; tilbereder maden i det kommunale industrikøkken; iklæder sig det spritnye jakkesæt; tager de nye sko på; sprøjter duftvand under armene, og lidt på kravebenet. Og SÅ sætter han sig til rette – livet er... skønt... tænker Palle.

PALLE stopper med at spise.

PALLE stirrer lige frem for sig...

6 – Da Palle faldt ned fra månen

FORTÆLLER

Palle var 27 år da han faldt ned fra månen.

Hjemme hos PALLE og SELMA. SELMA er i køkkenet, og PALLE læser i avis i stuen. Han råber ud til SELMA:

PALLE

Skat?! Jeg vil alligevel gerne have mit blødkogt, hvis det ikke er for sent! Tak, skat!

Har du for resten hørt hvad Michaels nyeste påfund er?! Nu vil knægten være astronaut! Han render hele tiden rundt og siger; ”et lille skridt for Michael, men et stort skridt for menneskeheden!” Jeg har sagt til ham, at han nok skal blive en rigtig Armstrong, men at han gerne lige må vente nogle år inden han flyver til månen! Det er da også utroligt, at vi har været helt deroppe!

Jeg har for resten talt med cykelsmeden, og han siger, det bare er bremserne der skal spændes, så det fixer jeg altså selv!

Og måske burde vi smide knægten ind i bilen og køre en tur i skoven i weekenden?! Kunne det ikke være hyggeligt?!

Skat?! Glem det jeg sagde! Jeg vil alligevel gerne have det hårdkogt ligesom dig! Tak, skat!

Nåh ja - du skulle have hørt, hvad Gunnar sagde i går! Han sagde – og hold nu godt fast – at Brandenburg var en billig kopi af Presley! Så fortalte jeg da ham også en ting eller to om virkeligheden; To lys på et bord! Når en sailor går i land! Susanne, Birgitte og Hanne! – så behøver man fandeme da ikke sige mere! Men du kender jo Gunnar, han skulle absolut – telefonen ringer.

Jeg tager den!

PALLE tager telefonen – Det er Palle.

Lytter – Ja, det er min mor - hvorfor?

Lytter – Hvad siger du...?

Lytter – Ja... okay... jeg kommer nu.

PALLE lægger telefonen på.

7 - Palle ringer til sin søn

På PALLES plejehjem.

FORTÆLLER

Palle husker ikke længere, hvornår alle forsvandt.

Eller hvornår stilheden blev til larm.

PALLE tager sin fastnettelefon og sin lille notesbog med hen til sin lænestol, hvor han sætter sig. Han slår op i notesbogen, finder et nummer, trykker det og ringer op – der bliver ikke svaret, og han lægger på igen.

Han bliver siddende med telefonen i skødet.

Han tager røret op igen, men trykker ikke noget nummer - han taler ind i telefonen:

PALLE

Hej, knægt.

Jeg ville såmænd bare høre, hvordan I havde det.

Og om børnene havde det godt, så...

Men jeg kunne selvfølgelig have sagt mig selv, at du nok heller ikke ville være i den anden ende.

Nej...

Du kan nok ikke huske det, men jeg fortalte dig engang om en drøm jeg havde, da jeg var barn. En drøm, hvor alle forsvandt. Det er sket igen. Forskellen er bare, at det her åbenbart ikke slutter.

Jeg har ikke styr på dagene længere.

Og jeg stinker efterhånden værre end vores turbus på fællesudflugt, men jeg tør sgu ikke gå op i det forbandede badekar. Hvad hvis det går galt? Hvem skal så samle mig op?

Nej...

Der er meget stille her, men jeg har heldigvis mine plader.

...

Hav det godt, Michael.

...

PALLE lægger røret på, og så er der kun stilheden tilbage.

8 – Da Palle tog sin søn med på arbejde

FORTÆLLER

Palle var femogtyve år gammel da det lykkedes ham at blive ansat som togfører ved de Danske Statsbaner, og han var toogtredive år gammel da han for første gang tog sin søn med på arbejde.

Ombord på et tog, i førerhuset – PALLE sætter en DSB hat på hovedet af en TILSKUER - der bliver til sønnen MICHAEL. PALLE tømmer en øl.

PALLE

Jeg synes ærlig talt, at man er begyndt at putte mindre og mindre i de flasker – de skide kapitalister.

Til MICHAEL:

Men hvad siger du så, Michael?

Det her er så førerhuset, og det er lidt af et maskinrum, hva? Det er jo mig, der passer hele molevitten. Alle knapper og håndtag - jo, jo!

Men havde det ikke havde været for din farmor, så havde jeg nok ikke siddet her. Engang tog hun også mig med ud på min første togtur, men det var med et *damplokomotiv*. Jo, jo, din farmor elskede toge, *næsten* lige så højt som hun elskede mig.

Det gjorde hun...

Og jeg siger dig, hun var stolt den dag jeg fortalte hende, jeg ville være lokomotivfører. Hun blev så glad.

Men det er også et godt job - bestemt! Man sidder heroppe foran og bare skyder derudad, gennem landet – SWUJSH! Det er frihed, du, men man har også et stort ansvar for alle de mennesker deromme bagi - jo, jo, man er kaptajnen på skuden, du. Ligesom Armstrong var det!

Det er bare skæppe skønt, du.

Skæppe skønt.

Kan du lige gøre far en tjeneste, og knappe en bajer mere op, imens jeg lige trykker på nogle knapper og hiver i nogle håndtag.

God dreng.

Giver en øl og en samfundshjælper til MICHAEL, der skal åbne øllen for ham.

9 – Da Palle holdt tale

Til en bryllupsfest - En TILSKUER bliver til ANITA, svigerdatteren, og en anden bliver til MICHAEL, og en tredje til SELMA, og resten til BRYLLUPSGÆSTERNE.
PALLE tømmer en øl – han er fuld - han rejser sig og holder tale.

PALLE

Til ANITA: Kære, Anita... Hvor pokker sidder du, min pige...? Der var du jo! Min smukke, smukke, smukke svigerdatter. Jeg husker stadig, da Michael tog dig med hjem. Jeg tænkte, hold da op, hvordan i alverden er *det* gået til?! Men knægten har vel arvet en ting eller to fra sin gamle far. Der var skam nok Palle til *alle* – hvis I forstår sådan en lille én.

Spøg til side! Jeg er glad for at Michael har fundet en kvinde som dig; én der kan sætte ham lidt på plads! Og det er ikke for at lægge noget pres, men vi forventer et barnebarn inden året er omme.

Til MICHAEL: Kære, Michael. Hvordan er du blevet så stor?! Jeg synes, det var i går, at du sad på mit skød og sagde; ”et lille skridt for Michael, og et stort skridt for menneskeheden!” ja, astronaut blev du ikke, men nu ægtemand - snart far! Hvis din farmor havde været her i dag, så havde hun været stolt. Du var hendes lille øjsten. Men det ved du jo godt, Michael. Det ved du jo godt... Men det var en helt anden historie med din mor og farmor. De to var satme ligesom hund og kat.

Til SELMA: Gudskelov, at du slap for den gamle heks, ikke sandt, skat?

Til MICHAEL: men nu skal du høre godt efter, min søn. Det jeg nu vil sige, er *meget* vigtigt: Hold fast i det du har, knægt. Hold fast med næb og klør! HOLD FAST! For lige pludselig, du, så - SWUJSCH! – så er det væk... bare se Berlinermuren! Nu er den satme også væk!

Til SELMA: Ja, jeg ved godt, at jeg er fuld, skat! Men har jeg måske ikke lov til at drikke en øl eller to til min søns bryllup?! Men det må vi to jo tale en *masse* om senere – for nu handler det jo altså om kærlighed, skat - nu handler det om kærlighed.

Som nogle af jer måske ved, så var jeg, i mine unge velmagtsdage, guitarist i et band – The Brandenburgs. Så her til sidst, vil jeg spille en lille kærlighedssang for brudeparret.

MUSIK! –

Musik: ”Kald det kærlighed” af Lars Lilholt fra 1986. PALLE spiller til musikken, synger lidt med; er fuld og pinlig, og vælter ind i bordene og GÆSTERNE.

10 – Palle får en besøgsven

FORTÆLLER

Palle kører på shopping-tur i jaguaren, men denne dag han har kun ét stop: den nærmeste tøjbutik. Her udvælger han den af butikkens mannequindukker, som han synes er mest livagtig, klæder den ordentligt på, og tager dukken med hjem.

Det er Palles besøgsven.

På PALLES plejehjem – en TILSKUER bliver til BESØGSVENNEN

PALLE

Til BESØGSVENNEN:

Det var da dejligt med sådan et uventet besøg.

Kan jeg byde dig på noget? En øl? Jamen, det kan jeg vel godt skaffe. Jeg har faktisk lige hentet en ladning fra fascisternes hemmelige lager.

Tager en øl frem og åbner den til BESØGSVENNEN.

Nej, tak – jeg må hellere lade være.

Men hvor er det altså dejligt, at du kom forbi, jeg har sådan trængt til lidt selskab.

Jeg var jo togfører for DSB.

Hvad det værste er, jeg har prøvet?

Puha. Altså. Jeg har engang torpederet en gammel dame, der holdt oven på skinnerne, men det rørte mig nu ikke så meget. Så kunne hun bare lade være med at holde der, det gamle fjols. Nej, det værste jeg har prøvet; det var køerne. En dag var der en hel flok, der havde forvildet sig ud på skinnerne, og toget bankede lige ind i dem alle sammen. Det var et ubeskriveligt blodbad af flyvende lemmer. Jeg blev så bange, at jeg kastede mig ned på gulvet, for hele toget begyndte at ryste, og jeg troede oprigtigt, at vi ville ryge ad skinnerne. Der er jo alligevel en del kilo i sådan en flok køer.

Jeg har stadig mareridt om det nogle gange.

Stilhed.

Jeg ved godt, du ikke er virkelig - jeg er jo ikke sindssyg.

PALLE tager øllen op. Han lugter til den

Skide være med det... – PALLE drikker.

11 – Da Palle rejste sig op

Til et AA-møde - TILSKUERNE bliver til AA-DELTAGERE. PALLE rejser sig op.

PALLE

Jeg hedder Palle.

Jeg er alkoholiker, og når jeg drikker, så bliver jeg til en anden person.

Jeg har altid drukket meget i mit liv, men jeg tror, at det for alvor begyndte at gå skævt da min mor døde. Jeg har aldrig kendt min far – han smuttede - så min mor og jeg havde et ret tæt forhold.

Da hun døde... det var som om der blev kappet et eller andet usynligt. Som om jeg pludselig mistede jordforbindelsen, og bare svævede rundt – vægtløs - og stødte ind i ting på må og få. Jeg følte mig nok meget alene, også selvom der var masser af mennesker omkring mig.

Uanset hvor gammel man bliver, så stopper man nok aldrig rigtig med at være et barn af nogen... vel?

Til sidst flyttede min kone ud. Hun sagde, at hun ikke ville komme tilbage, før jeg var stoppet.

Abstinenserne var rigtig hårde i de der første dage; mit hjerte bankede helt vildt; jeg kunne ikke finde ro; jeg kunne ikke sove om natten; jeg kunne ikke spise; kroppen rystede; hænderne rystede; jeg kunne ikke engang holde på en kop uden at spilde; jeg kastede op, og på et tidspunkt sortnede det for mine øjne og jeg faldt om. Jeg turde ikke rejse mig op, for der var jo ingen til at gribe mig, hvis jeg faldt igen. Så jeg kravlede rundt i huset på alle fire; som en hund.

Det har stået på i næsten tyve år, men i dag har jeg været tørlagt i otte måneder.

Jeg har fået min kone tilbage, og jeg fatter stadig ikke, at hun har kunnet holde mig ud så længe.

Jeg har en dejlig søn, og mit barnebarn var på besøg i forrige weekend. Hun sagde farfar – altså baba; men der var ingen tvivl - det var *farfar*.

Jeg er taknemmelig for det jeg har i mit liv, og jeg har ikke tænkt mig at give slip igen.

Men det var saftsuseme svært i fredags, da drengene hev EM-pokalen hjem – hold da kæft, jeg havde lyst til en bajer.

Men jeg holdt fast.

Jeg *holder* fast.

12 – Da Palle så det mest forfærdelige i verden

Hjemme hos PALLE og SELMA – SELMA er i køkkenet, og PALLE går ind i stuen.

PALLE

Råber ud til SELMA, der er i køkkenet.

Jeg finder lige nogle toner til os, skat - du ved jo, hvad man siger om madlavning uden musik!

Begynder at kigge sin musiksamling igennem -

For resten, skat, så opdagede jeg noget sjovt i går! Vidste du, at det i år faktisk er præcis fyrre år siden, at DSB sidste damptog blev taget ud af ordinær drift! Fyrre år, du! Er det ikke utroligt, som tiden er fløjet af sted?! – SWUJSCH! – og så stod vi her – gamle og grå – og sørgelige at se på!

Finder et nummer -

Aha! Jeg har det perfekte nummer! Den her sang er dedikeret til dig, min skat!

Sætter musik på: "Belinda" dansk version af The Rocking Ghost, indspillet i 1965.

PALLE danser til musikken - råber hen over den:

Kom ind og dans med mig, skat!

Kom nu!

Jeg ved, du stadig har lidt liv i de gamle hofter!

Skat?!

Der sker ingenting.

Skat?!

Der sker stadig ingenting.

PALLE går ud i køkkenet - Skat?! Er høreapparatet nu også...! – han stopper op, da han ser det mest forfærdelige syn i verden.

Selma?

13 – Da Palle ringede til sin søn

På PALLES plejehjem.

PALLE tager sin fastnettelefon og sin notesbog med hen til lænestolen, hvor han sætter sig ned. Han slår op i notesbogen, finder et nummer, trykker det og ringer op – der bliver ikke svaret, og den går på telefonsvarer – PALLE indtaler en besked:

PALLE

Hej, knægt, det er din far.

Det er efterhånden noget tid siden, at jeg har hørt noget fra jer, så jeg ville såmænd bare lige høre, hvordan I havde det, og om I stadig var i live, og om børnene havde det godt, så... det var såmænd ikke andet end det...

Men jeg kunne selvfølgelig nok have sagt mig selv, at du ikke ville tage den. Du har jo så pokkers travlt.

Og jeg har set din S – M – S omkring weekenden, en af plejerne hjalp mig. Jeg forstår naturligvis at I ikke kan, det er også vigtigt, at Louise passer sin sport. Men jeg kunne nu godt snart bruge et billede af begge piger, de er efterhånden så gamle de billeder jeg har - bare en lille julegaveidé. Her i grav-foder fabrikken er der ikke sket så meget nyt. Den demente tosse tisser stadig på gangene, og min nabo råber stadig om natten, og lederen er stadig en værre diktator – jeg ved godt, hvad jeg ville gøre ved hans *skide* hæve-sænke-bord, hvis jeg fik chancen.

Men jeg lever da endnu.

Og jeg har heldigvis mine plader, så...

Hav det godt, Michael.

PALLE lægger røret på.

14 – Palle holder festmiddag

På PALLES plejehjem.

PALLE dækker op til middag, til seks personer, og imens drikker han rødvin.

En TILSKUER bliver til BESØGSVENNEN.

PALLE

Til BESØGSVENNEN. Du kan tro, jeg glæder mig til, at du skal møde min familie. Jeg tænker, at det er fint, at du sidder der.

Placerer BESØGSVENNEN ved sit middagsbord.

Så kan Selma sidde der, men så er det nok bedst, at jeg placerer Anita der, for de to har nu aldrig været verdens bedste venner, men sådan er det åbenbart bare med de kvinder vi mænd i familien finder. Og så kan børnebørnene sidde her, *overfor* hinanden og ikke ved siden ad hinanden, for ellers så skændes de *også* bare under hele middagen; der er ingen tvivl om, at de to er søskende. Og så sidder jeg her, og Michael sidder der – sådan! Ikke værst – ikke værst – skål på det.

Drikker.

En TILSKUER bliver til SELMA.

Til SELMA: Selma, min skat! Så kom du. Tillykke med bryllupsdagen, elskede.

Præsenterer BESØGSVENNEN og SELMA for hinanden – det her er min besøgsven, og det her er min elskede hustru, og bare rolig, I behøver ikke at komme op og slås - der er nok Palle til *alle* – som man siger. Du skal sidde her, skat.

PALLE placerer SELMA ved bordet.

Til SELMA: Jeg har også en lille overraskelse til dig, i anledningen af dagen, men du får den først når alle er her.

En TILSKUER bliver til MICHAEL, og en bliver til ANITA, og en bliver til barnebarnet LOUISE, og én bliver til barnebarnet LAURA.

Til dem alle: Og der har vi jo alle børnene! Åh, hvor er det dejligt at se jer! Kom ind! Kom ind!

Placerer MICHAEL: Michael, min dreng, du skal sidde her.

Placerer ANITA: Og til min smukke svigerdatter, er der gjort plads her.

Placerer LOUISE og LAURA: Og unge Louise og Laura, I skal sidde der og der.

Har fået placeret alle.

Sådan! Hvis det ikke er verdens smukkeste syn, så ved jeg ikke hvad det er.

Inden vi går i gang med middagen, vil jeg gerne lige starte med at sige et par få ord.

Jeg ved godt, at I alle har meget travlt med jeres travle hverdag – og derfor gør det mig også så glad, at I har kunnet finde tid til at komme – det værdsætter jeg, højere end I er klar over.

Når man tøffer rundt her alene, dag ud og dag ind, så er hvert et øjeblik sammen med jer det rene guld – tak.

Ja, ja, jeg ved godt, at jeg er blevet frygtelig sentimental, men det er vel hvad der sker, når man har trådt ind i sit livs vinter.

Vi ved jo alle sammen godt, at der nok ikke er længe til det sidste sandkorn falder i det gamle timeglas – det er jo noget, der sker for os alle før eller siden – og det er desværre nok også en dør, som vi alle må gå ind ad alene... så...

Tak, fordi I er her - tak.

Og nu må vi nok hellere snart komme i gang med maden, inden den bliver kold, men først har jeg faktisk en lille overraskelse til min elskede hustru. I anledning af vores bryllupsdag, har jeg forberedt et lille nummer til dig, min skat. Det er dog efterhånden nogle år siden, at jeg har luftet den gamle sangstemme, jeg er jo ikke ligefrem nogle Brandenburg længere, så bær over med mig. Du vil nok kunne genkende nummeret; jeg tror, det var det, der vandt dit hjerte:

PALLE synger og optræder med: "To lys på et bord"

To lys på et bord – tre forløsende ord,
Fire glas fyldt med ungdommens mod.
Fem slags smil til dessert –
Seks små kys – tre til hver –
Blev betalt med vort hjerteblod.

En ond parodi
på en spildt poesi
det er alt, hvad der findes i dag,
for de smil og de ord,
der blev sagt ved det bord,
har vi glemt midt i tidens jag.
Hvordan er det sket?

Har vi slet ikke set,
at de lys brændte hurtigt ned,
at tiden, der kom,
blev så håbløs og tom,
hvorfor skal dog det vare ved?

To lys på et bord,
tre forløsende ...

PALLE går i stå i sangen, men musikken fortsætter.

Han tømmer sit vinglas i én tår, og fylder det op på ny – tømmer det – fylder det – tømmer det – sætter sig ned og stirrer ud i luften.

FORTÆLLER

Palle er *stadig* alene i verden.

15 – Palle lukker øjnene

På plejehjemmet.

FORTÆLLER

Palle vågner med en underlig fornemmelse i kroppen.

Han ligger i sin elevationsseng.

Det er vidst meget sent, for det er mørkt udenfor.

Men så mærker han pludselig en hånd på sin skulder, og der, ved hans side, står der én han ikke har set meget længe; det er hans mor. Hun smiler, og siger, at hun har en overraskelse med til ham; hun tager to togbilletter frem, men de er ikke til et hvilken som helst tog, men til et ægte damplokomotiv!

Palle kan næsten ikke tro sine egne øjne.

Men de har travlt, siger Palles mor, for der er faktisk under ét minut til toget kører.

”Men hvordan skal vi kunne komme hen på stationen på under et minut?” spørger Palle.

”Bare rolig, min skat, toget holder lige her,” siger hans mor, og åbner døren, og derude, hvor der før var en lang gang, ligger nu en livlig togstation, fyldt med rejsende, og der på skinnerne, holder et dampende lokomotiv, med røgen væltende op fra skorstenen.

Hånd i hånd stiger de ombord på damplokomotivet, og der er så mange rejsende med, at de må klemme sig tæt sammen i kupeen.

Snart sætter lokomotivet i gang, og med en dyb prusten og stædig stønnen, trækker det sig op i fart – hurtigere og hurtigere – og snart kører de på fuld damp derudad, og til sidst får lokomotivet så megen fart på, at det helt slipper skinnerne og letter fra jorden! Maskinen stiger højere og højere op - og så højt op, at dampen bliver til skyer!

”Du skal ikke være bange,” siger Palles mor, og klemmer hans hånd.

Og så er Palle ikke længere bange.

Han ser ud ad vinduet, og nu ser han alle de sammenfiltrede gyldne tråde, der skyder op fra jorden og helt ud i universet. Og nu forstår han, hvor forbundet det hele er – nu forstår han, at han aldrig skal være alene igen.

Han lukker øjnene.

Og her slutter fortællingen om Palle.

SLUT